

Το ζήτημα των συνόρων: ένα υπόδειγμα διπλωματικής στρατηγικής

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Κώστας Χατζηαντωνίου

Ιωάννης Καποδίστριας

Όταν στις 8 Ιανουαρίου 1828, εννέα μήνες μετά την εκλογή του από την Γ΄ Εθνική Συνέλευση, ο Ιωάννης Καποδίστριας αποβιβάζεται στο Ναύπλιο, η κατάσταση στην Ελλάδα είναι τραγική. Η μεγάλη του προσφορά στην αναζωογόνηση της Επανάστασης, στην οργάνωση της διοίκησης, στην αντιμετώπιση του οξύτατου οικονομικού προβλήματος και στην ανασύνταξη των ενόπλων δυνάμεων είναι γνωστή. Κορωνίδα του έργου του υπήρξε ωστόσο ο αριστοτεχνικός τρόπος με τον οποίο χειρίστηκε τα εξωτερικά ζητήματα και η διπλωματική του στρατηγική που οδήγησε από μια αυτόνομη και υποτελή στο σουλτάνο ηγεμονία που θα περιλάμβανε μόνο την Πελοπόννησο (όπως αρχικά οι μεγάλες ευρωπαϊκές δυνάμεις σχεδίαζαν) σε ένα ανεξάρτητο κράτος το οποίο συμπεριέλαβε τελικά τη Στερεά Ελλάδα, την Εύβοια και τις Κυκλάδες. Διότι κάτι τέτοιο δεν ήταν διόλου αυτονόητο το 1828.

Στις αρχές του 1828 οι περισσότερες περιοχές που είχαν ελευθερωθεί τα πρώτα χρόνια του Αγώνα, κατέχονταν πλέον από τις οθωμανικές δυνάμεις ή βρίσκονταν υπό την άμεση απειλή τους. Τα συγκροτημένα στρατόπεδα των επαναστατών κινδύνευαν να διαλυθούν, η εσωτερική κατάσταση ήταν χαώδης και το μεγαλύτερο μέρος της Πελοποννήσου ευρίσκετο υπό τον έλεγχο του Ιμπραήμ. Ο Κιουταχής κατείχε σχεδόν ολόκληρη τη Στερεά Ελλάδα που κινδύνευε έτσι να παραμείνει υπό τουρκική κυριαρχία αν το ελληνικό ζήτημα ρυθμιζόταν επί τη βάσει του de facto εδαφικού ελέγχου των δύο εμπολέμων και η Τουρκία είχε την τόλμη να αποδεχθεί άμεσα, τότε, στις αρχές του 1828, την πρόταση των Δυνάμεων για αυτόνομο ελλαδικό κράτος. [\(περισσότερα...\)](#)